

Arrest

nr. 300 823 van 30 januari 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 september 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 16 oktober 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 11 januari 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is op 24 mei 2023 in Marokko gehuwd met mevrouw S. Z., die de Belgische nationaliteit bezit. Hij wordt op 15 september 2023 door de politie van Antwerpen verhoord omdat hij wordt verdacht van feiten van de verkoop van verdovende middelen.

Op 15 september 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 15.09.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: N. (...) Voornaam A. (...) Geboortedatum: (...) 1999

Geboorteplaats: / Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 16.09.2023

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet.

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene legt geen enkel document voor om zijn identiteit of verblijf in België te staven.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Antwerpen op 15.09.2023 werd de betrokkene verdacht en verhoord omwille van feiten van de verkoop van verdovende middelen.

De wetgever heeft het bezit en verkoop van verdovende producten streng strafbaar gesteld. Het druggebruik heeft immers een nefaste invloed op zowel de fysieke als psychische gezondheid en meer in het algemeen op het sociaal functioneren.

Drugs brengen ook veel maatschappelijke schade toe en brengen vaak randcriminaliteit mee. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het EHRM. Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19/02/1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30/11/1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11/07/2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10/07/2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23/11/2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25/10/2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26/10/1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17/01/2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19/01/1999, Calfa, C348/96, Jurispr. biz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Hij verklaart in het buitenland via volmacht gehuwd te zijn met Z.S. Een aanvraag tot legaliseren van het huwelijk hier zou zijn ingediend. Van beide stappen werd echter geen bewijs voorgelegd. Betrokken partner Z.S. verklaart bovendien dat zij uiteen zijn sinds de feiten van de verdovende middelen. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14 Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3, 1' er bestaat een risico op onderduiken.

x Artikel 74/14 §3, 3e: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene heeft na zijn illégale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn

Betrokkene beweert sinds :ei of juni 2022 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert (hij verklaart bij zijn oom te verblijven op een opgegeven adres. Hij is daar echter niet officieel ingeschreven).

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Antwerpen op 15.09.2023 werd de betrokkene verdacht en verhoord omwille van feiten van de verkoop van verdovende middelen.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

Ook op 15 september 2023 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13sexies), aan verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 15.09.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : N. (...) voornaam : A. (...) geboortedatum : (...) 1999 geboorteplaats : / nationaliteit : Marokko wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 15.09.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan ;

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Antwerpen op 15.09.2023 werd de betrokkene verdacht en verhoord omwille van feiten van de verkoop van verdovende middelen.

De wetgever heeft het bezit en verkoop van verdovende producten streng strafbaar gesteld. Het druggebruik heeft immers een nefaste invloed op zowel de fysieke als psychische gezondheid en meer in het algemeen op het sociaal functioneren.

Drugs brengen ook veel maatschappelijke schade toe en brengen vaak randcriminaliteit mee. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het EHRM. Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19/02/1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30/11/1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11/07/2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10/07/2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23/11/2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25/10/2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, biz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26/10/1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17/01/2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19/01/1999, Calfa, C348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Hij verklaart in het buitenland via volmacht gehuwd te zijn met Z.S. Een aanvraag tot legaliseren van het huwelijk hier zou zijn ingediend. Van beide stappen werd echter geen bewijs voorgelegd. Betrokken partner Z.S. verklaart bovendien dat zij uiteen zijn sinds de feiten van de verdovende middelen. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 62, 44ter, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel. Hij zet zijn eerste middel uiteen als volgt:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Zoals gezegd verblijft verzoeker reeds meer dan een jaar in België. Hij is de echtgenote van mevr. Z. (...) S. (...), van Belgische nationaliteit. (stukken 3-4)

Op 24.11.2023 zal verzoeker ingeschreven worden op het adres waar de echtgenoten samen verblijven en wordt er een verblijfsprocedure opgestart in functie van deze echtgenote; een procedure cf. artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dus. Verzoeker zal weldra dus worden ingeschreven in het Vreemdelingenregister en in het bezit worden gesteld van een bijlage 19ter, alsook van een oranje kaart geldig voor 6 maanden. (stuk 5)

Dat verzoeker en mevrouw uit elkaar zouden zijn, zoals verwerende partij stelt klopt geenszins. Zij wonen samen op hun huidige adres en woonden ook voordien samen op het vorige adres, hetgeen blijkt uit briefwisseling gericht aan verzoeker. (stukken 5-6)

Mevrouw verklaarde louter dat ze even uit elkaar waren, omdat hun relatie onder druk stond toen verzoeker werd gearresteerd; hij heeft de feiten evenwel betwist en mocht beschikken na het verhoor.

Verzoeker werd hier dus nog niet vervolgd, laat staan veroordeeld. Hij werd louter verhoord als verdachte in het kader van een politieel drugsonderzoek. Verder gevolg werd hieraan nog niet gegeven. Verzoeker heeft deze feiten betwist en werd ook niet aangehouden na het verhoor! Meneer werd hier dus noch aangehouden, noch vervolgd, noch veroordeeld!

Niettemin levert verwerende partij – voorbarig (!) – een bevel om het grondgebied te verlaten + inreisverbod van 3 jaar af aan verzoeker. Dit is totaal voorbarig, gelet op het feit dat verzoeker enerzijds een afspraak gezinshereniging (cf. artikel 40ter van de Vreemdelingenwet) heeft aangevraagd en reeds ingepland heeft, en anderzijds gelet op het feit dat verzoeker niet werd vervolgd, laat staan werd veroordeeld voor de feiten waarnaar verwerende partij verwijst in de bestreden beslissingen!

Hierbij werd evenwel de artikelen 7 en 44ter van de Vreemdelingenwet geschonden.

Genoemde artikelen bepalen het volgende:

“Art. 7. Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde [...] een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te vertalen afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

[...]"

Art. 44ter. § 1. [...]

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Verwerende partij is van oordeel dat verzoeker zijn gedrag de openbare orde zou kunnen schaden; over "een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij" wordt zelfs niet gesproken. Verwerende partij heeft zelf wellicht door dat er eigenlijk niets aan de hand is met het gedrag van verzoeker en weet goed genoeg dat men onschuldig is tot het tegendeel is bewezen.

Hoe kan verwerende partij immers zeker zijn dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt wanneer hij noch aangehouden, noch vervolgd en noch veroordeeld werd voor de feiten waarvoor hij louter werd verhoord! Verwerende partij verwijst naar een hele theoretische uitleg met tal van arresten, doch blijft in gebreke om dit concreet aan te tonen!

Het is dan ook onjuist om thans nog te gaan stellen dat verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Deze voorwaarde moet worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen van de beslissing.

Verwerende partij baseert haar beoordeling dan ook op een hypothetische situatie, en concludeert voorbarig dat verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare orde! De bestreden beslissing betreft nochtans een beslissing met grote impact voor verzoeker, waardoor men toch mag verwachten dat men op een grondige, niet-standaard, niet-hypothetische wijze te werk gaat.

Ook wat betreft artikel 7, 1° van de Vreemdelingenwet is verwerende partij totaal voorbarig, gelet op het gegeven dat verzoeker de echtgenoot vormt van een Belgische vrouw en hij op 24.11 as. een procedure gezinshereniging zal opstarten (cf. artikel 40ter van de Vreemdelingenwet), waarbij hij zal worden ingeschreven in het Rijksregister en in het bezit zal worden gesteld van een bijlage 19ter en oranje kaart. (stuk 5)

6.

Bovendien werd er onvoldoende rekening gehouden met de concrete omstandigheden in het leven van verzoeker en gaat verwerende partij er te gemakkelijk vanuit dat zijn privé, gezins- en familielevens niet beschermenswaardig zou zijn in de zin van artikel 8 EVRM.

Vooreerst verblijft verzoeker intussen reeds meer dan een jaar in België, waarbij hij al die tijd al samenwoont met zijn Belgische echtgenote. Dit betekent dus dat zijn kerngezin zich in België situeert.

Verwerende partij is hiervan op de hoogte, doch minimaliseert dit compleet.

Verwerende partij verwijst hiervoor o.a. naar het gegeven dat mevrouw zou verklaard hebben dat zij uit elkaar zijn, quod non! De relatie van de echtgenoten heeft louter een korte periode onder druk gestaan toen meneer werd gearresteerd en verhoord, doch intussen zijn de plooiën weer glad gestreken omdat verzoeker met deze feiten niets te maken heeft.

Er werd dan ook onvoldoende rekening gehouden met de het sociale privé en familielevens van verzoeker, noch met zijn (sociale) bindingen alhier. Verwerende partij brengt haar eigen subjectieve mening naar voor doch diende op een objectieve manier vast te stellen dat al deze relationele en gezinsbanden hier wel degelijk zijn, zoals ook niet wordt betwist.

Verwerende partij heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden, alsook de genoemde wetsartikelen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende

partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd, daar verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de huidige omstandigheden en zich louter gebaseerd heeft op een hypothetische vervolging en correctionele veroordeling.

De beslissing is dan ook disproportioneel. Bovendien zal verzoeker weldra het nodige doen om zijn verblijf alhier te regulariseren, gelet op het privé en gezinsleven dat hij hier onderhoudt en niet heeft in het herkomstland (verzoeker verwijst nogmaals naar de afspraak die hij heeft op 24.11 as.). Dat hem dit in de weg wordt gestaan door het loutere feit dat hij verhoord werd in een strafonderzoek, zonder verdere aanhouding, vervolging of veroordeling is gewoonweg absurd!"

2.2 In een tweede middel, eveneens gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Ter adstruering van zijn tweede middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"1.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende verwerende partij dan ook een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

In de bestreden beslissing wordt het privé en gezinsleven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken, zoals hierboven reeds werd toegelicht. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

2.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie."

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker het land dient te verlaten, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Verzoeker verwijst hiervoor naar hetgeen hierboven reeds werd gesteld: de echtgenote van verzoeker is Belg!

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met deze gezins- en familiebanden.

3.

Verwerende partij moest een belangenafweging (“fair balance-toets”) maken. Dat is een afweging tussen het belang van de lidstaat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de lidstaat.

Bij deze de belangenafweging moet de lidstaat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming;*
- De omvang van de banden in de staat;*
- De aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet;*
- De vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands-familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.*

Uit dit arrest blijkt dat de lidstaten een grondige belangenafweging moet maken.

In casu is de deze “fair balance-toets” niet voldoende gebeurd, omdat er niet voldoende rekening werd gehouden met het privé, gezins- en familieleven van verzoeker.

4.

In casu is er geen evenwichtige en redelijke beoordeling gemaakt van alle in het geding zijnde belangen.

De argumentatie in de bestreden beslissing focust op een hypothetische veroordeling en de gevolgen voor de samenleving, waarbij verwerende partij compleet lijkt te vergeten dat verzoeker NIET veroordeeld werd voor de feiten.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM, als zijnde de hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksverplichting bij de verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, §54).

Verwerende partij gaat geheel voorbij aan het gegeven dat het vaststellen van bedreiging voor de openbare orde niet voldoet (en in casu zelfs niet van toepassing gelet op het bovengaande, nl. gebrek aan veroordeling), maar dat tevens moet worden nagegaan of de bescherming van de openbare orde, in verhouding staat met de concrete individuele belangen van verzoeker. Er dient dus een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de

verzoeker, enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds (de zogenaamde “proportionaliteitstoets”). Zoals hierboven reeds vermeld, heeft het EHRM criteria geformuleerd die nationale overheden dienen te leiden in het beoordelen van zulke zaken.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verwerende partij onvoldoende in concreto de individuele belangen van verzoeker én van zijn gezin heeft afgewogen.

In deze zin kan eveneens verwezen worden naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin werd gesteld dat er rekening dient te worden gehouden met het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die de verzoeker hier heeft opgebouwd (RvV 07.06.2018, arrest nr. 205.020). Dit is in casu niet gebeurd.

Het middel is dan ook gegrond.”

2.3 De middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder verwijst immers naar de toepasselijke rechtsgrond, zijnde artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Hij motiveert enerzijds dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort of van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Dit wordt niet betwist. Anderzijds motiveert verweerder dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Verzoeker wordt immers verdacht van het verkopen van verdovende middelen.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De aangevoerde schending van voormelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, gezien de eerste bestreden beslissing met toepassing van deze bepaling werd genomen. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)*

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker betwist niet dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, met name een geldig paspoort of een geldig visum/verblijfstitel. Hij toont niet aan dat verweerder geen bevel om het grondgebied te verlaten had mogen afgeven met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Dit gegeven op zich is reeds voldoende om de eerste bestreden beslissing te schragen. Immers betreft artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een autonome rechtsgrond waarop de eerste bestreden beslissing kan steunen. De kritiek die verzoeker uiteenzet ten aanzien van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet dient dan ook niet verder te worden onderzocht.

Verzoeker betoogt dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn specifieke situatie in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij voert aan dat hij reeds meer dan een jaar in België verblijft en gehuwd is met een Belgische onderdaan. Verder stelt hij nog: *“Op 24.11.2023 zal verzoeker ingeschreven worden op het adres waar de echtgenoten samen verblijven en wordt er een verblijfsprocedure opgestart in functie van deze echtgenote; een procedure cf. artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dus”*.

In de eerste bestreden beslissing wordt aangaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Hij verklaart in het buitenland via volmacht gehuwd te zijn met Z.S. Een aanvraag tot legaliseren van het huwelijk hier zou zijn ingediend. Van beide stappen werd echter geen bewijs voorgelegd. Betrokken partner Z.S. verklaart bovendien dat zij uiteen zijn sinds de feiten van de verdovende middelen.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Aldus heeft verweerder rekening gehouden met het feit dat verzoeker gehuwd is met een Belgische onderdaan, doch de echtgenote van verzoeker heeft verklaard dat de relatie is beëindigd. Verzoeker betwist dit en stelt dat dit niet klopt. Echter geeft hij wel toe dat zijn echtgenote heeft verklaard dat ze *“even uit elkaar waren omdat hun relatie onder druk stond toen verzoeker werd gearresteerd”*. De Raad stelt vast dat dit strookt met de motieven van de eerste bestreden beslissing en de gegevens van het administratief dossier. Verweerder motiveert dat de echtgenote van verzoeker ten tijde van het nemen van deze beslissing heeft verklaard dat de relatie was beëindigd. Hij stelt vast dat er geen bewijs voorligt dat een aanvraag tot het legaliseren van het in Marokko afgesloten huwelijk werd ingediend. Aldus blijkt niet dat verweerder het gezinsleven op onzorgvuldige wijze heeft beoordeeld, noch dat hij zijn beoordeling op onjuiste feiten heeft gestoeld. Waar verweerder aanvoert dat hij op 24 november 2023 zal worden ingeschreven op het adres van zijn echtgenote en een aanvraag gezinshereniging zal worden ingediend, merkt de Raad op dat de eerste bestreden beslissing van 15 september 2023 dateert. Aldus was er op het moment van het nemen van de eerste bestreden beslissing nog geen sprake van een geregistreerde samenwoning, noch was er op dat moment een aanvraag gezinshereniging in behandeling. Deze elementen, die dateren van na het nemen van de eerste bestreden beslissing, kunnen niet dienstig worden aangevoerd om de nietigverklaring van deze beslissing te vorderen. De wettigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (cf. RvS 23 september 2002, nr. 110.548).

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 44ter van de Vreemdelingenwet, bemerkt de Raad het volgende. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. Wanneer een burger van de Unie of zijn familielid niet of niet meer het recht heeft om op het grondgebied te verblijven, kan de minister of zijn gemachtigde hem, met toepassing van artikel 7, eerste lid, een bevel geven om het grondgebied te verlaten.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verzoeker toont niet aan dat deze bepaling op hem, als derdelander, van toepassing is. Bijgevolg kan hij hiervan niet dienstig de schending aanvoeren.

Verder voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met zijn Belgische echtgenote. Hij stelt dat zijn kerngezin zich in België situeert. Ter staving hiervan legt verzoeker zijn Marokkaanse huwelijksakte voor, alsook een afspraakbevestiging bij de stad Antwerpen voor het indienen van een aanvraag gezinshereniging. Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven wordt echter niet aanvaard door verweerder. Hij motiveert dat, hoewel verzoeker inderdaad heeft verklaard in het buitenland via volmacht te zijn gehuwd met een Belgische onderdaan, er geen bewijzen voorliggen dat een aanvraag tot legalisatie van het buitenlandse huwelijk werd ingediend. Daarenboven merkt verweerder op dat de partner van betrokkene heeft verklaard dat de relatie is beëindigd sinds hij werd gearresteerd op verdenking van handel in verdovende middelen. Verzoeker brengt geen bewijzen bij die deze motieven kunnen weerleggen. Zo toont hij niet aan dat er inmiddels een aanvraag tot legalisatie van de huwelijksakte werd ingediend, noch dat er intussen een verblijfsrecht op basis van dit huwelijk zou zijn gevraagd/bekomen. Ook erkent verzoeker uitdrukkelijk dat zijn partner heeft verklaard dat ze *“even uit elkaar waren, omdat hun relatie onder druk stond toen verzoeker werd gearresteerd”*. Er liggen geen bewijzen voor dat deze situatie intussen zou zijn gewijzigd.

Zelfs in de hypothese dat het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn vermeende partner moet worden aanvaard, dringt zich de volgende vaststelling op. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (cf. EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht,

behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (cf. EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Of er daadwerkelijk sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf. *In casu* betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker geen onoverkomelijke hinderpalen aantoonde die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief kan worden verdergezet. Uit de huwelijksakte blijkt dat verzoeker is gehuwd in Marokko. Hij maakt niet aannemelijk dat hij zijn gezinsleven aldaar niet minstens tijdelijk zou kunnen verderzetten.

Verzoeker maakt verder ook gewag van sociale bindingen en een privéleven in België. Dienaangaande merkt de Raad op dat het begrip ‘privéleven’ niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie.

In dit kader dient erop te worden gewezen dat de verzoeker in de eerste plaats concreet aannemelijk moet maken dat zijn in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt vast dat verzoeker op geen enkele wijze uiteenzet waaruit zijn zogenaamd privéleven precies bestaat. Verzoeker toont aldus niet aan dat het door hem opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet bewezen.

Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

2.4 In een derde middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel. Ter adstruering van zijn derde middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“Enig middel: schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van artikel 41 van het

Handvest van de Grondrechten van de EU; van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en materieel motiveringsbeginsel; van artikel 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet; en artikel 8 EVRM

1.

In casu werd de reden tot het afleveren van het bestreden inreisverbod op gebrekkige wijze gemotiveerd. Men hanteert een exacte kopie van de motivering van de bijlage 13, doch motiveert niet waarom er een inreisverbod, van 3 jaar dan nog, moet worden afgeleverd.

Er wordt verwezen naar artikel 74/11, §1, tweede lid Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald:

“§1. [...]”

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

[...]”

De motivering in de bestreden beslissing kan evenwel niet doorgaan als een afdoende motivering! Verwerende partij beperkt zich een kopie van de motivering in het bevel om het grondgebied te verlaten, doch motiveert niet op afdoende wijze waarom dit een inreisverbod én dan nog een inreisverbod van 3 jaar rechtvaardigt.

Om de proportionaliteit van deze duur te verantwoorden verwijst verwerende partij slechts naar de redenen waarom verwerende partij meent dat er een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgeleverd, zijnde het feit dat verzoeker werd verhoord als verdachte in een strafonderzoek, ZONDER te worden aangehouden na verhoor, zonder te worden vervolgd, laat staan veroordeeld. Daarop wordt enorm gefocust zonder meer, waarna men er op standaard en hypothetische wijze vanuit gaat dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde.

De motivering in de bestreden beslissing, een gebrekkige motivering, kan allesbehalve aanzien worden als een afdoende motivering die verantwoordt waarom een inreisverbod (met een duur van 3 jaar dan nog wel) werd opgelegd. Gelet op de feitelijke omstandigheden is dit immers allesbehalve proportioneel.

Bovendien werd er onvoldoende rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, zoals voornoemd wetsartikel nochtans wel vereist.

Verzoeker heeft hier immers zijn privé- en gezinsleven. Hij verblijft hier tezamen met zijn Belgische echtgenote, waardoor zijn hele leven zich hier situeert en hij geen banden meer onderhoudt met zijn land van oorsprong.

Hiervan is verwerende partij wel degelijk op de hoogte.

Het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker, met dan nog een duur van 3 jaar, is dan ook totaal disproportioneel en wordt niet voldoende gemotiveerd. Men beperkt zich tot een exacte kopie van de motivering waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd.

2.

De bestreden beslissing wordt, niet op afdoende wijze gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. Er wordt immers op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een maximumduur van 3 jaar. Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet afdoende uiteengezet.

Verzoeker dient dan ook vast te stellen dat verwerende partij zonder meer een inreisverbod met een duur van 3 jaar heeft opgelegd, zonder evenwel een afdoende onderzoek naar en zonder afdoende motivering omtrent de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker.

Gelet op de vergaande gevolgen van dergelijk inreisverbod, heeft verwerende partij dan ook op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissing is maar schaars gemotiveerd en betreft een exacte kopie van de reden waarom een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd; en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze wanneer er een discretionaire bevoegdheid wordt uitgeoefend.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel werden geschonden.

De bestreden beslissing is bijgevolg onjuist.

3.

Daarnaast heeft verwerende partij geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie-, gezins- en privéleven van verzoeker, zoals hierboven beschreven.

Verwerende partij heeft, bij het opleggen van het inreisverbod (i.e. de bestreden beslissing), evenwel geen rekening gehouden met deze banden. Indien dit inreisverbod, van 3 jaar (!), immers wordt gehandhaafd, zal het evenwel lang duren eer verzoeker het nodige kan doen vanuit Marokko om op legale wijze naar België te kunnen terugkeren, wat wel degelijk zijn wens is gelet op zijn gezins- en familieleden alhier.

Bovendien zou verzoeker, bij een terugkeer naar Marokko en inreisverbod van 3 jaar, verplicht worden om gedurende deze hele periode gescheiden te leven van zijn echtgenote.

4.

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met het familieleven van verzoeker in België.

Verwerende partij heeft dus geen afdoende toetsing gedaan aan artikel 8 EVRM. Ook hiervoor kan verwezen worden naar hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Het is duidelijk dat verwerende partij niet voldoende rekening heeft gehouden met het familie- en privéleven van verzoeker, zoals supra reeds werd uiteengezet.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het betrokken individu, is in casu ver te zoeken, en zodoende is de sanctie van het inreisverbod (met een duur van 3 jaar!) te verregaand en volstrekt disproportioneel.

Verzoeker kan alleen maar dat de verwerende partij geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het kwam de verwerende partij toe de elementen die verzoekers gezins- en familieleden kenmerken op te lijsten en vervolgens concreet af te wegen of deze elementen opwegen tegen het algemeen belang.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing dan ook vernietigd te worden."

2.5 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert de schending aan van artikel 41 van het Handvest, doch zet niet uiteen op welke wijze deze bepaling door de tweede bestreden beslissing wordt geschonden.

Verzoeker voert de schending aan van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt echter vast dat de tweede bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert, met verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Verzoeker betwist dit niet.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Daarnaast voert verzoeker ook de schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. De aangevoerde schending van deze algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; (...).”

In casu wordt aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar afgegeven omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Verweerder motiveert dat er voor een inreisverbod van drie jaar wordt geopteerd omdat verzoeker is verhoord en wordt verdacht van de verkoop van verdovende middelen. Met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM benadrukt verweerder de ernst en nefaste maatschappelijke impact van dergelijke feiten. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, acht verweerder een inreisverbod van drie jaar proportioneel.

Verzoeker betoogt dat dit inreisverbod niet afdoende is gemotiveerd. Enerzijds bekritiseert hij dat de motieven een exacte kopie zouden zijn van de motieven inzake het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum, anderzijds meent hij dat niet afdoende is gemotiveerd waarom er voor een duurtijd van drie jaar wordt gekozen. Verzoeker acht deze termijn disproportioneel.

Verzoeker kan niet in zijn betoog worden gevolgd. Uit een eenvoudige lezing van de tweede bestreden beslissing blijkt dat verweerder concreet heeft gemotiveerd waarom er een inreisverbod moet worden opgelegd, namelijk omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, alsook waarom er voor de maximumtermijn van drie jaar wordt gekozen, namelijk omdat verzoeker wordt verdacht van de handel in verdovende middelen en hij daarom door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Het gegeven dat verzoeker nog niet is vervolgd voor deze feiten, neemt niet weg dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Verzoeker toont niet concreet aan dat verweerder op kennelijk onredelijk wijze, op basis van zijn arrestatie en de in het kader hiervan gedane vaststellingen, heeft geoordeeld dat verzoeker door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, kan dienstig worden verwezen naar de bovenstaande bespreking van dit onderdeel in het kader van het eerste en tweede middel. Ook hier moet worden vastgesteld dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet is aangetoond.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN